

[Dorte Bennedsen]

uden risiko for ubehageligheder. I Socialdemokratiet er vi helt overbevist om, at den primære, den første, den vigtigste opgave er at få nedsat sagsbehandlingstiden. Derigennem vil vi også få et mærkbart fald i antallet af klagesager.

Om sagsbehandlingen i øvrigt skal jeg blot føje til, at vi glæder os over løfterne om mere statistik og om en detaljeret redegørelse for sagsbehandlingen i alle instanser. Begge dele har været stærkt savnet.

I går offentliggjorde indenrigsministeren det foreløbige resultat af en undersøgelse, som viste, at en ikke uvæsentlig del af flygtningene fra Bosnien, som kommer til Danmark, har haft et længerevarende ophold i lande uden for deres hjemland og under FN's eller Røde Kors' auspicer.

Ligesom ministeren finder vi den situation problematisk, og vi vil gerne medvirke til at finde en løsning, selv om det, som ministeren jo også understregede, kan være meget svært, når vi hverken ønsker at bygge en mur ved den danske grænse eller totalt forhindre spontanflygtnings adgang til landet. Men denne sag er et godt eksempel på, at verden ser anderledes ud, end dengang FN's flygtningekonvention så dagens lys, og den understreger behovet for det, som også er et væsentligt element i redegørelsen og i handlingsplanen, nemlig en fælles europæisk indsats for at løse et europæisk flygtningeproblem.

Vi finder det godt, at regeringen har taget initiativ til at prøve at få oprettet en europæisk flygtningekommission, og vi finder det meget rigtigt, at man forsøger at gøre det i Europarådets regi, fordi vi mener, det er væsentligt, at alle Europarådslande bliver involveret heri.

I disse år står Europa over for et flygtningeproblem med basis dels i den globale situation, dels i følgerne af opløsningen af det tidligere Jugoslavien. Indtil nu har landene handlet enkeltvis og ukoordineret med den følge, at vi alle søger at skubbe problemerne over på de andre, og hvad værre er, med den konsekvens, at vi ikke når en hensigtsmæssig og realistisk løsning på de problemer, som vi har ansvaret for at løse. Derfor er det godt, at indsatsen for at få et fælles europæisk forum forstærkes, også selv om de første reaktioner fra lande som England, Frankrig og Spanien unægtelig var temmelig modvillige.

Lad mig slutte dette indlæg med at takke regeringen for, at den så hurtigt kom med et forslag til en permanent repatrieringsordning. Det var en opgave, som et flertal i denne sal gennem et beslutningsforslag for – jeg husker ikke, om det er 3 eller 4 år siden – pålagde den borgerlige regering, men på trods af de borgerlige partiers optagethed af, at flygtninge bør vende hjem, når forholdene i hjemlandet muliggjorde det, kom der aldrig et udspil fra regeringen til en permanent ordning. Først med regeringsskiftet er det sket. Nu er forslaget kommet på bordet, og det er hermed med til at bidrage til, at Danmark får en anstændig udlændinge- og flygtningepolitik.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg så tv i går. TV-Avisen kl. 18.05, indenrigsministeren på skærmen. Og indenrigsministeren sagde: Vi må i dag spørge – og det var altså onsdag aften – om dem vi hjælper, er dem, der har mest behov for hjælp.

Svaret er jo let at give, det er nej. Vi har kendt svaret i lang tid, men regeringen har bare ladet stå til. Det er ganske uforståeligt.

I måned efter måned, ja, lige siden november, har Det Konservative Folkeparti krævet, at vi indførte visumtvang for alle dele af Jugoslavien. Vi har forlangt, at vi anvendte de mange hundrede millioner, ja, over 1 mia. kr., vi nu bruger til at hjælpe især bosniere her i landet, til i stedet at hjælpe i nærområderne, hvor vi kan hjælpe ti gange så mange for de samme penge.

Nu må regeringen da indse, at vi har haft ret, og at dens egen politik på dette område ligger totalt i ruiner. Regeringen og indenrigsministeren har jo selv bekræftet dette i går. Man har meddelt, at det nu kan konstateres, at – ikke som fru Dorte Bennedsen sagde, en ikke uvæsentlig del – men 90 pct. af alle de bosniske flygtninge, som kommer her til Danmark, kommer fra et sikkert ophold og ikke kommer direkte fra borgerkrigens grusomheder. I gennemsnit har de i 7-8 måneder opholdt sig under sikre forhold i andre lande, før de har valgt at rejse til Danmark. Det vil sige, at flertallet af de bosniere, der i disse dage og uger kommer til Danmark, har forladt Bosnien og borgerkrigen i efteråret 1992.

Kort og godt kan jeg konstatere, at havde regeringen lyttet, kunne vi – i stedet for at